

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. S.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí č. p. 157/30, PS 203, PSČ 412 01, proti **žalovanému: F i n a n č n í m u ú ř a d u v Roudnici nad Labem**, se sídlem Karlovo náměstí č. p. 18, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2012, č. j. 9590/12/198972501518,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu v Roudnici nad Labem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 9590/12/198972501518, kterým byla zamítnuta její námitka proti postupu správce daně, jenž jí nesdělil výši daňového nedoplatku jejího bývalého manžela p. Václava Slaby. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení.

V žalobě uvedla, že žalovaný na základě exekučního příkazu na prodej nemovitostí ze dne 5. 11. 2001, č. j. 48869/01/198970/1518, nařídil prodej nemovitostí ve společném jmění manželů pro daňový nedoplatek jejího dnes již bývalého manžela V. S. s tím, že na tomto rozhodnutí je uveden nedoplatek ve výši 1.875.934,-Kč. Předmětem exekuce je rodinný dům č. p. 64 zkolaudovaný a nezapsaný na LV na st. par. č. 60/1 včetně pozemku, zahrady parc. č. 409/1, 441/3, orné půdy par. č. 295/2 vše v okrese Litoměřice, obec Straškov - Vodochody, k. ú. Straškov, ohledně něhož již bylo dražební vyhláškou ze dne 9. 1. 2012, č. j. 611/12/19872501518, nařízeno konání dražby ve 13.00 hod. dne 12. 3. 2012.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně uvedla, že dne 30. 1. 2012 při ústním jednání prostřednictvím svého právního zástupce požádala o sdělení dlužné částky, na kterou je žalovaným prováděna exekuce prodejem nemovitosti, a to z důvodu, že má stejná práva a povinnosti, jako daňový dlužník. Argumentovala přitom tím, že pokud nemá právo znát výši dluhu, nemůže dojít k dobrovolnému zaplacení a tím dosažení zastavení exekučního řízení pro neexistenci exekuované částky. Taktéž tvrdila, že jí nemůže být jako daňovému dlužníkovi upřeno, aby v exekučním řízení zahájeném na majetek ve společném jmění manželů jí byla tato částka zamlčena. Vedle toho při tomto ústním jednání uvedla, že původní částka ve výši 1.875.934,-Kč se v současné době jeví jako částka nesprávná a má být podstatně nižší. Přesto žalovaný při dotyčném ústním jednání žalobkyni výši nedoplatku V. S. nesdělil, na základě čehož žalobkyně podala do protokolu námitku proti tomuto postupu. Její námitku však žalovaný dle ust. § 159 odst. 3 s odkazem na ust. § 185 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že z ust. § 185 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že pokud se týká daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění, má manžel ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník. Žalobkyně přitom již není manželkou V. S. jakožto daňového dlužníka v důsledku rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích, č. j. 16 C 1/2003 – 9, který nabyl právní moci 18. 6. 2003, a tudíž není v postavení daňového dlužníka a nemůže jí být sdělena výše daňového nedoplatku.

Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný se zásadně mylí při aplikaci ust. § 185 odst. 1 daňového řádu, neboť podle tohoto ustanovení věty před středníkem platí, že pokud se týká daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů, má manžel dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník. V daném případě není sporu o tom, že daňová exekuce byla nařízena v době, kdy majetek byl ve společném jmění manželů, a žalobkyně byla manželkou daňového dlužníka. Dále podotkla, že pro posouzení jejího postavení v exekučním řízení je zcela nerozhodné, že v průběhu daňové exekuce bylo její manželství s V. S. rozvedeno, neboť toto postavení se nemůže rozvodem změnit. Žalobkyně má za to, že její postavení je stejné jako postavení daňového dlužníka vždy, týká-li se daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů. Postavení druhé osoby odlišné od daňového dlužníka je dáno právním vztahem k exekuovanému majetku, nikoliv právním vztahem k dlužnické osobě. Stejné postavení jako dlužník má tedy osoba, která má v době zahájení daňové exekuce majetek ve společném jmění manželů, přičemž toto postavení je neměnné. Ke změně a tedy k tomu, že tato osoba není v postavení daňového dlužníka, dle žalobkyně nemůže dojít změnou osobního vztahu (rozvodem) k daňovému dlužníkovi.

Žalobkyně proto namítá, že nesdělením výše daňového dluhu jejího bývalého manžela je nepochybně zkrácena na svých základních právech, protože pokud má žalobkyně stejné postavení jako dlužník, má právo znát aktuální výši daňového nedoplatku, o kterém tvrdí, že je podstatně nižší, než jak je uvedeno v exekučním příkazu. Nesdělení výše dluhu žalobkyni žalovaným dle žalobkyně představuje ze strany žalovaného porušení jeho základních povinností uvedených v ust. § 5 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně totiž má nejen právo znát, že majetek patřící do společného jmění manželů je exekuován, nýbrž má také právo znát výši nedoplatku. Upření takového práva je nepochybně porušením Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobkyni nemohl sdělit výši daňového nedoplatku jejího bývalého manžela V. S., protože jejich manželství bylo rozvedeno již v roce 2003 a jelikož nebylo do

tří let po rozvodu vypořádáno společné jmění manželů, tak došlo dle ust. § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ke vzniku podílového spoluvlastnictví. Dle žalovaného se na žalobkyni nevztahuje ust. § 185 odst. 1 daňového řádu, když v daném případě se již jedná o podílové spoluvlastnictví bývalých manželů, žalobkyně není již v postavení dlužníka, a tudíž jí nemůže být sdělena výše nedoplatku jejího bývalého manžela, ačkoliv se jedná o nemovitost exekuvanou v době existence společného jmění manželů, u které však následně došlo dle ust. § 150 odst. 4 občanského zákoníku k přechodu společného jmění manželů na podílové vlastnictví.

Dále žalovaný uvedl, že z titulu společného jmění manželů byl v roce 2001 žalobkyni doručen exekuční příkaz na prodej nemovitosti V. S., ve kterém byla vyčíslena dlužná částka. Žalovaný přitom trvá na tom, že pokud došlo v roce 2003 k rozvodu a následně pak ke vzniku podílového spoluvlastnictví, není již žalobkyně v postavení dlužníka dle ust. § 185 odst. 1 daňového řádu a nemůže jí být sdělena výše nedoplatku. Žalovaný má za to, že dluh, který je předmětem daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 5. 11. 2001, vznikl daňovému dlužníkovi V. S. za trvání manželství, a proto i když v současné době spadá do podílového spoluvlastnictví, tak pro něj stále platí režim solidarity analogickým užitím ust. § 145 odst. 3 občanského zákoníku.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že na svých základních právech žalobkyně krácena není, protože jí byla zaslána dražební vyhláška jako zúčastněné osobě na daňovém řízení. V této souvislosti dále podotkl, že i když žalobkyni nebyla sdělena výše daňového nedoplatku jejího bývalého manžela, mohla si během přípravy dražebního řízení zjistit aktuální výši tohoto nedoplatku tím, že by vůči ní byl žalovaný zproštěn mlčenlivosti, což ostatně již bylo v daném případě učiněno jiným rodinným příslušníkem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

V daném případě mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu, které jsou ostatně řádně podchyceny ve správním spise, který soudu předložil žalovaný. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalovaný na základě exekučního příkazu na prodej nemovitostí ze dne 5. 11. 2001, č. j. 48869/01/198970/1518,

nařídil prodej nemovitostí ve společném jmění manželů pro daňový nedoplatek tehdejšího manžela žalobkyně, a to V. S., s tím, že na tomto rozhodnutí je uveden nedoplatek ve výši 1.875.934,-Kč. Za předmět exekuce byl uveden rodinný dům č. p. 64 zkolaudovaný a nezapsaný na LV na st. par. č. 60/1 včetně pozemku, zahrady parc. č. 409/1, 441/3, orné půdy par. č. 295/2 vše v okrese Litoměřice, obec Straškov - Vodochody, k. ú. Straškov, ohledně něhož bylo dražební vyhláškou ze dne 9. 1. 2012, č. j. 611/12/19872501518, nařízeno konání dražby ve 13.00 hod. dne 12. 3. 2012. Dále soud vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně od poloviny roku 2003 již není manželkou V. S., a to s ohledem na rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích, č. j. 16 C 1/2003 – 9, který nabyl právní moci 18. 6. 2003 a bylo jím manželství žalobkyně s V. S. rozvedeno. Současně soud vycházel ze skutečnosti, že do tří let po rozvodu manželství nedošlo k vypořádání společného jmění manželů. Vedle toho soud vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně dne 30. 1. 2012 při ústním jednání prostřednictvím svého právního zástupce požádala o sdělení dlužné částky, na kterou je žalovaným prováděna exekuce prodejem nemovitosti, přičemž žalovaný při dotyčném ústním jednání žalobkyni výši nedoplatku V. S. nesdělil. Proti tomuto postupu žalobkyně podala do protokolu námitku, kterou následně žalovaný dle ust. § 159 odst. 3 s odkazem na ust. § 185 odst. 1 daňového řádu žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Žalobkyně a žalovaný se v daném případě neshodli „toliko“ v tom směru, zda za výše nastíněného skutkového stavu měl žalovaný povinnost na základě žádosti žalobkyně sdělit žalobkyni výši dlužné částky bývalého manžela žalobkyně V. S., na kterou je žalovaným prováděna exekuce prodejem nemovitosti, či nikoliv. Na tomto místě soud předesílá, že se ztotožnil s právními závěry, jak jej učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě.

Pro vyhodnocení důvodnosti předmětné žaloby má klíčový význam výklad ust. § 185 odst. 1 daňového řádu, podle něhož platí, že týká-li se daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů, má manžel dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník; v pochybnostech se má za to, že majetek patří do společného jmění manželů.

Již výše bylo soudem zmíněno, že manželství žalobkyně s V. S. bylo pravomocně rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích dnem 18. 6. 2003, přičemž k tomuto dni s ohledem na obligatorní dikci ust. § 149 odst. 1 občanského zákoníku došlo i k zániku společného jmění manželů. Shora již bylo taktéž soudem uvedeno, že do tří let po rozvodu manželství a tedy po zániku společného jmění manželů S., tj. žalobkyně a V. S., nedošlo k vypořádání tohoto společného jmění, a proto v důsledku ust. § 150 odst. 4 občanského zákoníku se ve vztahu k nemovitým věcem spadajícím do společného jmění manželů, uplatnila nevyvratitelná právní domněnka, že tyto nemovité věci jsou v podílovém spoluvlastnictví s tím, že podíly obou spoluvlastníků jsou stejné. V daném případě přitom mezi nemovité věci, které původně spadaly do společného jmění manželů S., a u nichž se posléze uplatnila nevyvratitelná právní domněnka, že po třech letech od právní moci rozvodu dotyčného manželství, jsou v podílovém spoluvlastnictví žalobkyně a jejího bývalého manžela V. S., nepochybně náležel rodinný dům č. p. 64 zkolaudovaný a nezapsaný na LV na st. par. č. 60/1 včetně pozemku, zahrady parc. č. 409/1, 441/3, orné půdy par. č. 295/2 vše v okrese Litoměřice, obec Straškov - Vodochody, k. ú. Straškov, který se posléze stal předmětem exekuce na základě exekučního příkazu ze dne 5. 11. 2001.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že na žalobkyni se k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevztahovalo ust. § 185 odst. 1 daňového řádu, jelikož v daném případě se daňová exekuce již netýkala majetku patřícího do společného jmění manželů S.,

když se týkala „pouze“ majetku, který byl v podílovém spoluvlastnictví bývalých manželů S.. Na žalobkyni se k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevztahovalo ust. § 185 odst. 1 daňového řádu i z toho důvodu, že toto ustanovení přiznává stejné postavení, jaké náleží samotným dlužníkům, výlučně manželům dlužníků, přičemž v daném případě bylo nepochybné, že žalobkyni již mnoho let nesvědčilo postavení manželky daňového dlužníka V. S. v důsledku pravomocného rozsudku o rozvodu manželství.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný ohledně toho, že žalobkyně k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí již nebyla v postavení manželky dlužníka V. S. ve smyslu ust. § 185 odst. 1 daňového řádu, přičemž ani daňová exekuce se již netýkala majetku patřícího do společného jmění manželů. Žalovaný tak dle názoru soudu zcela legitimně žalobkyni odepřel sdělit jí výši nedoplatku jejího bývalého manžela V. S., pro který byl vydán dne 5. 11. 2001 exekuční příkaz na prodej výše specifikovaných nemovitostí. Žalobkyně zastává nesprávný názor, že pro posouzení jejího postavení v exekučním řízení je zcela nerozhodné, zda bylo či nebylo její manželství rozvedeno, když určující má být skutečnost, zda v době nařízení exekuce měla majetek ve společném jmění manželů, jehož se týká daňová exekuce. Žalobkyně by měla vzít v potaz, že změna osobního stavu v podobě rozvodu manželství ke dni právní moci rozvodu manželství bez dalšího způsobuje ve vztahu k bývalému manželovi ztrátu identického postavení, jaké náleží samotnému daňovému dlužníkovi ve smyslu ust. § 185 odst. 1 daňového řádu.

Pro úplnost soud poznamenává, že v daném případě se žalobkyně nestala ani spoludlužníkem dotyčného daňového nedoplatku bývalého manžela žalobkyně V. S. v důsledku aplikace ust. § 150 odst. 4 občanského zákoníku, a tedy ani z tohoto důvodu jí nesvědčilo právo na sdělení výše dotyčného daňového nedoplatku. Je tomu tak pro specifický režim daňových pohledávek, když v daňovém řízení není s manželem daňového dlužníka, obzvláště pak s bývalým manželem dlužníka, jednáno jako s osobou solidárně odpovědnou za uhrazení daňového nedoplatku. To má odraz v tom, že odpovědnost za uhrazení daňových nedoplatků zůstává po zániku společného jmění manželů nadále plně na daňovém dlužníkovi a nemůže být dotčena aplikací ust. § 150 odst. 4 občanského zákoníku či jakoukoliv dohodou manželů popř. exmanželů s ohledem na kogentní dikci ust. § 241 daňového řádu zakotvující zákaz přenosu daňové povinnosti z daňového subjektu na jinou osobu.

Na základě výše predestřených skutečností soud tedy žalobu neshledal důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla úspěch ve věci a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. dubna 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová